

Praha, dne 17. prosince 1951.

137
Vážený soudruhu presidente !

Po odhalení a zajištění Rudolfa Slánského jsem povinen straně a Vám vylíčit moje seznámení a styk s Rudolfem Slánským, bývalým generálním tajemníkem strany.

Seznámil jsem se s ním v r. 1944 v Moskvě, potom když jsem nastoupil vojenskou službu u naší jednotky v Buzuluku. Věděl jsem, že je to jeden z vedoucích soudruhů naší strany a jeden z Vašich nejbližších spolupracovníků a proto jsem si ho také vážil.

Věděl jsem o rozporech, které vládly mezi ním na jedné straně a mezi s.Švermou a s.Kopeckým na straně druhé. Kým byly tyto spory vyvolány nevím. Ale mohu říci, že tak jak se tato záležitost mezi námi diskutovala, jednou z příčin byla osobní snaha Rudolfa Slánského státi se za každou cenu generálním tajemníkem strany.

Vzpomínám si na událost, kdy manželce Rudolfa Slánského bylo ukradeno dítě před budovou "Radia" v Moskvě. Přesto, že sovětská bezpečnostní služba velmi intenzivně a velmi houževnatě se věnovala tomuto případu, dítě nalezeno nebylo. O tom jsem později mluvil se vztyčným sovětským důstojníkem, který byl u mne v Rovně a to majorem Gladkovem a vzpomínám si, že ten mne tehdy upozornil na to, že to mohl být i akt americké nebo anglické tajné služby. Nerozuměl jsem tehdy tomu, ale dnes teprve vidím význam těchto slov.

Později jsem se s Rudolfem Slánským setkal v městě Rovno, poblíž kterého cvičil oddíl našich partyzánů. Měl jsem možnost pomáhat této jednotce v zásobování, a tím pomáhal jsem také Rudolfu Slánskému. Při slovenském povstání tato jednotka partyzánů byla přesunuta na pomoc Slovákům. Provedla těžké boje v nepřátelském obklíčení v nejtežších povětrnostních podmínkách, a proto po jejich osvobození moje důvěra k Rudolfu Slánskému, jakožto k jednomu z vedoucích tohoto boje ještě více vzrostla.

Byl jsem náčelníkem štábu náhradního pluku v Popradu, když po osvobození ke mně přišli plk. Osmolov s jeho štábem, Rudolf Slánský a Laušman. Přemýšleli, umyli se, oblékli a odešli do Košic.

Pak jsem se setkával s Rudolfem Slánským již jako s generálním tajemníkem strany a to jednak na ÚV strany a při různých stranických i mimostranických příležitostech. Několikrát jsem jej navštívil také v jeho bytě.

Musím prohlásit, že všechny tyto porady, informace i návštěvy týkaly se buďto stranických nebo hospodářských záležitostí. O některých z nich bych se chtěl zmínit.

V r. 1948 poprosil jsem Rudolfa Slánského o schůzku, na které jsem mu předložil návrh na rozdělení generálního ředitelství dolů. Nové veliké úkoly totiž nebylo možno zvládnout starými metodami práce, a proto po několika poradách s vedoucími činiteli našeho hornictví bylo rozhodnuto požádati stranu o zásadní souhlas, zda máme na této reorganizaci pokračovati či ne. Zda Rudolf Slánský přenesl dále řešení tohoto problému nevím. Jisté však je, že nakonec tento návrh odmítl jako předčasný. My jsme pak o tom dále nejednali, jelikož v rozhodnutí Rudolfa Slánského jsme viděli řešení strany.

V r. 1949 při jedné poradě ve věcech Jáchymova za přítomnosti Rudolfa Slánského, s. Pohla, s. Šimáka /podnikový ředitel Jáchymova/, s. Kučery /administrativní ředitel Jáchymova/, s. Krause, okresního tajemníka strany pro Jáchymovské doly, začal s. Kraus diskutovat takto: "Sovětští soudruzi si v Jáchymově počínají jako v koloniích." Myslel jsem, že Rudolf Slánský vystoupí a zakročí. Nestalo se tak. Proto jsem vystoupil proti s. Krausovi sám a teprve potom se přidal i Rudolf Slánský. Doufal jsem, že z toho vyvodí ta nejpřísnější opatření nejen proti s. Krausovi jako okresnímu tajemníku strany, ale proti všem, kteří byli skryti za tímto výrokem. Připadalo mi, že s. Kraus jako mladý a nezkušený partijský funkcionář byl jen hláskou troubou tohoto výroku, a že "Černý Petr" byl někdo jiný.

Přiliš jsem důvěřoval Rudolfovi Slánskému a myslel jsem, že důsledky se dostaví. Nedostavili se. Dnes vidím, že jsem mu přiliš věřil jako osobě, že jsem bolševicky nedovedl kritizovat jednání ani tak významného stranického funkcionáře, jako byl on.

Nedlouho po svém úraze v červnu 1949 byl jsem jmenován náměstkem ministra těžkého průmyslu. V říjnu 1949 jsem napsal Rudolfovi Slánskému dopis o projednání mého uvolnění z funkce náměstka ministra na stranickém fóru. Obrátil jsem se na něj jako straník na generálního tajemníka strany. Jako důvod své žádosti jsem uváděl svůj zdravotní stav po úraze na dole Doubrava a také zkušenostmi, které již tehdy život přinášel s plněním nových úkolů. Návrh na odvolání jsem si řádně rozmyslel a nakonec prodiskutoval se s. Zdenkem Valouchem. Výsledek byl, že hned druhý den jsem dostal odpověď od s. ministra Klimenta, že se s mojí žádostí nesouhlasí, a že mám dále zůstat ve funkci náměstka ministra. Vidím, že mojí chybou bylo, že jsem se nodvolal dále, a že jsem se spokojil s tímto řešením. /Dopis musí být v korespondenci Rudolfa Slánského/.

Koncem října 1950 mne pozval Rudolf Slánský k sobě do kanceláře a žádal, abych mu vylíčil velmi podrobně úsek mého

12
4. 142

života od r.1938-1942 přesto, že jsem v každém životopise toto rozváděl dosti podrobně. Proč to žádal on osobně a ne kádrovník nevím. Jisté je, že jsem toto podrobně vypracoval a jemu předal. K čemu to Rudolf Slánský potřeboval a zda-li to předal kádrovému oddělení nevím. Od té doby jsem dotazován nebyl. Jsem přesvědčen, že tento životopis musí mít v korespondenci.

První nedůvěra vůči Rudolfu Slánskému u mne vznikla v lednu 1951, když mne požádal o předání určitých zpráv o Jáchymově, ze kterých byla vidna celá situace jak z r.1950, tak i perspektiva na r.1951. Tehdy po prvé jsem zapochyboval a zakolísal v důvěře k němu. Dlouho jsem váhal, až konečně jsem se rozhodl vypracovati tuto zprávu a předat ji Rudolfu Slánskému teprve po Vašem schválení. Byl jsem u Vás soudruhu presidente na Hradě a jelikož jsem přišel v nevhodnou dobu, poprosil jsem s.Köhlerovou, aby Vás požádala o rozhodnutí, zda mohu předat vyžádaná data o Jáchymově Rudolfu Slánskému. Asi za hodinu s.Köhlerová mi potvrdila Vás souhlas a teprve potom jsem předal tuto zprávu Rudolfu Slánskému v jeho bytě. Zde jsem po prvé zapochyboval v důvěře k Rudolfu Slánskému a nebýt Vašeho rozhodnutí, asi těžko bych mu nadále věřil.

Po této události mimo recepcce jsem se s Rudolfem Slánským nesešel.

Pro nedostatečné výsledky mé práce na úseku mi svěřeném jsem byl zbaven funkce náměstka ministra. Po svém odvolání jsem měl dosti času přemýšlet o svých chybách, kterých jsem se dopustil a neustále vracím se k jednomu a sice k té skutečnosti, že jsem neuměl včas vyvolati k životu tu mobilisující sílu strany, bez níž dnes není myslitelné žádné zajišťování velikých úkolů, které socialistické budování vyžaduje. A dnes konečně jsem dostal jasnou odpověď proč. Protože tato mobilisující síla strany vyvolána býti nesměla.

Na konec musím prohlásiti, že až do odhalení Rudolfa

5. 1413

Slánského jako špiona a zrádce našeho národa, a přes určité zakolísání v důvěře k němu po zprávě o Jáchymovu, jsem mu věřil a důvěřoval. Nikdy bych se však nepropůjčil k tomu, abych k vůli osobním zájmům jednotlivce, zradil cestu boje za lepší příští celého našeho národa, celého člověčenstva pod vedením Sovětského svazu tak, jak nás to učíte Vy, soudruhu presidente.

Proč jsem bojoval ve druhé světové válce - k vůli panu Slánskému ? Proč jsem se zúčastnil záchranných prací na dole Doubrava, kde jsem byl těžce zraněn ? K vůli chorobným a zvrhlým zájmům hrstky imperialistických přísluhovačů ? Soudruhu presidente, ne, ne, ne.

ARCHIV
muze pro studium

Chyb, to se mohu dopustiti, ale zradit jednou nastoupenou cestu za lepší a spravedlivější řád pro osobní zájmy jednotlivce - ne. To není ani rys mé povahy.

Budu šťasten, když některé z mých informací povedou k odhalení dalších nevyjasněných zkušeností, nebo osvětlí činnost této zrádcovské skupiny vedené Rudolfem Slánským.

Soudruh
Klement Gottwald
předseda komunistické
strany Československa

Praha - Hrad.
